

Kristi Efterfølgelse.

Af Thomas a Kempis.
(Fortsat.)

Tre og tredivte Kapitel.

Evhighedens glade Dag og dette Livs forrættigfulde Nat.

1. O salige Bolig i den himmelste Stad! O Evighedsens klare Dag, som ingen Nat formørker, fordi den evige Sandhed selv er dens Sol, Guds Hellighed dens Lys! Gid du var i Fremtid, du Glædens og Fredens Dag! Vel lyser du med himmelst Klarhed for dem, som ere borte i Herren; men for os, som endnu vandre paa Jorden, ses du kun i et Spejl fra det fjærne.

2. Himlens Borgere vide, hvor glæderig hin Dag er; men Evns Børn, der endnu bo i det fremmede Land, rabe ved deres Suf, hvor bitter og fuld af Plager den nærværende Dag er, denne vor korte jordiske Livs Dag, i hvilken Mennesket befrimtes med mange Synder, befæreres af mange Lidenslaster plagede af Frygt, omtumles af Sorger og Belymninger, baared af Forsængelighed, omringede af Vildfarelser, udmattes af Møje, plagede af Nød og Fattigdom.

3. O, naar skal dog af denne Glendighed faa Ende? Naar skal jeg udfri fra Synderens grumme Trældom? Naar skal jeg, fri og ubindret af Sjæls og Legems Plager, smage den evige Glæde, Frihed og Fred? Naar skal jeg se dig, kære Jesus! naar skue dit Riges Herlighed? Naar skal du orde mig eneste, mit alt? Se, endnu gaar jeg her, fattig, landskafat og forladt i Fjendens Land, hvor jeg doglig maa kæmpe med Trængsel og Nød. O, send mig Trøst i min Landskafat og Forladthed og formild min Smerte; til dig alene staa min Forsørgelse og mit Haab! Alt det, hvormed Verden trøster, er mig kun til Byrde.

4. O, hvad lider dog min Sjæl, naar jeg ofte, midt under mine Bønner og Betragtninger, pludselig sterfvelses af sødelige Tanker! Min Gud, vend dig ikke til din rejsfærdige Bredde bort fra din Tjener, men lad dit Lys lyne og adspredde de bjævelske Tanker; udstyd dine Vile og forjag dem (Salme 144, 6). Saml atter min hele Sjæl omkring dig, saa jeg glemmer Verden og alle dens loftende Billeder. Kom mig til Hjælp, du evige Sandhed, stæt mig, saa jeg ikke skal roffes. Gennemgaa mit Hjerte, saa det kan blive rent for alle sanselige Lyster. Tilgids mig efter din Barmhertighed, naar jeg under mine Bønner til dig kommer til at tænke paa Verden; thi jeg betænder ærlig, at jeg ofte adspredes, og at mine Tanker føres langt bort fra det, hvorom mine Laster tale, langt bort til det, som min sanselige Natur elsker, og som jeg ved sinnsig Bane har faaet lært.

5. Hvor fandt er det ikke, hvad du har sagt, Herre: „Evor eders Stat er, der vil ogsaa eders Hjerte være“ (Mat. 6, 21). Har jeg Himlen far, da tænker jeg paa Himlen; har jeg Verden far, da tænker jeg paa Verden, glæder mig, naar den smiler til mig, bebrøves, naar den gaar mig imod. Har jeg Skolet lært, da dvæler min Tante ved Skolebets Lyster; har jeg Landen far, da glædes jeg ved at omgaaes med aandelige Ting. Kort, det jeg elsker, vil jeg helst tale og høre om, og Billedet deraf fører jeg flest med mig. Saalet er det Menneske, hvis Stat ikke er nogen jordisk Ting, men hvis Stat du er, Herre, og hvis Hjerte derfor altid og allevegne hviler i dig!

Fire og tredivte Kapitel.

Gud alene være alt dit Haab og al din Tillid!

1. Hvem skal være mit Haab; paa hvem skal jeg bygge; af hvilken blandt de mange Kirker, som rinde paa Jorden, skal jeg søge Trøst og Vedertvægelse for min Sjæl? O, Herre, min Gud, du er mit Haab, den Klippe, paa hvilken jeg bygger, den levende Kirke, hvis Raadestemme aldrig ubtæres! Hvor og naar var jeg lykkelig uden hos dig; heller vandre som en fremmed paa Jorden med dig, end bo i Himlen uden dig. Hvor du er, der er Himlen, men Døden og Helvede hersker allevegne, hvor du ikke er. Du er min Sjæls Længsel, derfor raaber jeg paa dig, sukter efter dig. Paa dig og ingen anden kan jeg fuldelig forsøge mig, thi du alene formaar til enhver Tid at hjælpe mig. Du er mit Haab og min Tillid, min Trøstermand i Liv og Død.

2. Menneskene pleje sædvanlig kun at drage Omfarg for sig selv; du, Herre, drager saa stor Omfarg for mig, at det ser ud, som om du slet ikke havde nogen anden at sørge for i Himlen og paa Jorden. Og dog sørger du for alle dine Stabninger, glemmer ikke en eneste af dem. Derfor er du alene mit Haab og min Tillid. Mange Renner kunne ikke gaae mig, stærke Hjælper ikke redde mig, kloge Raadgivere ikke vejlede mig, lærde Skriffter ikke trøste mig, egne Statte ikke læsse mig, den mørkeste Brag ikke skjule mig — naar du, Herre, ikke staaer mig bi, ikke hjælper, raader, trøster, frelser og bevarer mig.

3. Alt hvad der synes at kunne bringe Fred og Lykkelig, er intet uden dig og hjælper slet ikke til Selvlyst. Du er det højeste af alle Gøder og den eneste i Sandhed gode, du er alt Livs Kirke, du er det Dyb, hvori al Lovsang nedfærter sig. Paa dig retter sig mit Øje, paa dig stoler jeg, min Gud, af Barmhertighedens Fader! Mens min Sjæl og velsign den, saa den kan være en helig Bolig for dig, et Sæde for din Herlighed, et Tempel for din Gudsdom, hvori intet støder dit Øje. Se naadig ned til mig, her i din uendelige Gødhed og rige Barmhertighed den Bøn, som opfendes til dig af din fattige Tjener, der for sine Synders Skyld saa ofte maa vandre langt borte fra dig i Dødens Stogeland. Bekæm og bevar din Tjeners Sjæl under de mangfoldige Farer, hvorfors den er ubat i denne Ublændighed, og lad ham, ledsaget af din Haand, finde Vejen gennem Jordelidets trange, mørke Dal til Evighedsens lyse Vælgter! Amen.

Fjerde Bog.

Om den hellige Nadverens Sakramente.

Første Kapitel.

Herrens Indbydelse til den hellige Nadvere og den Urefrægt, hvormed vi skulle nærme os dertil.

1. Kommer hid til mig, alle, som lide Møje og ere besværede! jeg vil give eder Hvile, siger Herren (Mat. 11, 28). Det Brød, som jeg vil give eder er mit Nød, hvilket jeg giver for Verdens Liv (Joh. 6, 51). Tager den og æder, det er mit Legeme, som hengives for eder; dette gæder til min Huskomme. Drifter alle deraf, det er mit Blod som udgydes for eder til Syndernes Forladelse (Mat. 26; Lut. 22). Hvo som æder mit Nød og drikker mit Blod, bliver i mig og jeg i ham. De Ord, som jeg taler til eder, ere Vand og Liv (Joh. 6, 56, 68).

2. Disse ere dine Ord, Herre Jesus Kristus, du evige Sandhed, Ord, som du til forfærlige Tider har talt; og fordi det er dine Ord, maa jeg tilegne mig dem med et troende og taknemligt Hjerte. Dine ere de, thi de ere udgaaede af din Mund; men de ere ogsaa mine, thi de ere talte til mig for min Frelses Skyld. Med hellig Glæde tager jeg dem af din Mund og gemmer dem dybt i mit Hjerte; thi saadanne Ord kunne ikke andet end glæde og trøste min Sjæl, medens mine Synder kun bebrøve og angste mig.

3. Du vil, at jeg med Tillid skal komme til dig, derfor jeg vil have Del i dig, og at jeg af dig skal modtage Udvaldheds Gøde, derfor jeg vil leve evindeligt. Kommer hid til mig — siger du — alle, som lide Møje og ere besværede, jeg vil give eder Hvile! O milde, huldfulde Ord! Hvor er det lystigt for en Synder at høre, at du, Herre, indbyder ham, fattig og trængende som han er, til at delagtiggøres i dit allerheligste Legeme og Blod! Men hvo er jeg, Herre, at jeg vover at nærme mig dig? Se, Himlens Himle kunne ikke omfatte dig, og du siger: Kommer til mig alle!

4. Hvorledes gaar det til, at du saaledes nedlader dig til at indbyde mig? Lær jeg vove at modtage din Indbydelse, jeg, som slet ikke ved noget godt, men uendelig meget ondt om mig selv? Lær jeg urene vove at føre dig, du hellige, ind i mit Hus? Engle og Erteengle skjule deres Ansigt for dig; de hellige og retfærdige frygte dig; og du siger: Kommer hid til mig, alle! Derfor du ikke selv sagde det, Herre, hvo vilde da vel tro, at det var sandt? Og derfor du ikke selv bad det, hvo vilde da vove at komme?

5. Se, Noah, den retfærdige Mand, byggede i hundrede Aar paa Arken, for at han med nogle faa kunde frelles — og jeg, hvorledes skal jeg i een Time kunne berede mig til at modtage Verdens Bygmester med stulbig Urefrægt? Moses, din store Tjener og forrolige Ven, gjorde Pagtens Art af Tro, som ikke kunde raadne, og betælle den med rent Guld, for dert at neblagge Lovens Tavler — og jeg urene Stabning, vil driste mig til at modtage dig, Lovens Giver og Livets Ophav? Salomon, den viseste af Israels Konger, byggede i syv Aar paa det prægtige Tempel, indviede det i otte Dage med stor Fests, ofrede tusinde Forsøningsoffer og satte Pagtens Art under Jubelsang paa det for den bestemte Sted — og jeg, det uæstet og elendigste af alle Mennesker, hvorledes skal jeg føre dig ind i mit Hus, jeg, som neppe i een Time formaar at holde mit Sind samlet i inderlig Bøn?

6. O min Gud, hvormeget have ikke hine gjort for at behage dig, og hvor lidet og ringe er det, jeg gør! Hvor lidet Tid anvender jeg til min Forberedelse til det hellige Nadveremaaltid! Hvor sjælden er hele mit Sind saaledes samlet, at slet ingen Tanke er borte fra dig! Og dog er der en uendelig Afstand mellem Pagtens Art med dens Helligdomme og dit allerheligste Legeme med dets udførlige Døder; uendelig Afstand mellem hine og dig, som kun vare Billeder paa det tilkommende og dit Legemes sanne Offer, hvorefter du har afstøffet alle Fortidens Offere. Hvorfors bereder jeg mig da ikke med brændende Iver til din hellige Nadvere, da dog hine gamle Patriarker, Profeter og Konger med hele Folket vare i standtare for den Gudsdyrelse, som kun havde en Støtte af de tilkommende Gøder! (Hebr. 10, 1).

7. David, Israels fromme Konge, dansede foran Pagtens Art, taknemmelig Huskomme med mange Belygninger, som forhen vare ubiste mod Fædrene. Han opfandt mange Slags Stengele, digtede Salmer og lod dem synge med festlig Glæde; sang ogsaa selv, fuld af den hellige Vand, hyppig til Harpen, og lærte Israels Folk at prise Herren med en Mund, forlynde hans Nød. Naar Gudsdyrelsen den Gang var saa festlig, og Guds Pris lod saa højt foran Pagtens Art, hvor stulde da ikke nu Gudsdyrelsen meget mere være i Herlighed, og det hele Kristensfolk prise Guds Naade foran Alierbordet med hans enbaarne Søns allerheligste Legeme og Blod!

8. O Herre, vor Gud, hvilken uendelig Naade vider du ikke imod os, idet du giver os dig selv i den hellige Nadvere! Den overgaar visseilig al vor Forstand, men den styrker vidunderlig dine troendes Hjerte, idet den ved Synderne table Kraft til det gode værkes Hæjter, og Sjælens oprindelige Stønhed vender tilbage. Paa, sinndom er denne Naade saa stor, at ikke alene Sjælen styrkes, men ogsaa det strøbelige Legeme berigendes fuldes med nye Kræfter.

9. Sørgeligt, ufølgelig sørgeligt er det berøve, at vi ofte ere saa lunne og ligegyldige, saa lidet søle os dragne til den hellige Nadvere, da dog alt vort Haab om Frelse og Salighe, ene beror paa ham, som der venter paa os. Thi han er vor Helliggørelse og Forsønning, han er de vandrendes Hvile og de helliges evige Glæde. Men endnu sørgeligere, at mange endog ringeagle denne Frelses Hemmelighed, som flyder Himlen med Glæde og holder Kristensfolk paa Jorden i Live. O, lad os dog ikke aflade at takke den kære Frelser, vor trofaste Hyrde, fordi han værdig og sø fattige og trængende at vedertvæge os med sit Legeme og Blod og indbyder os dertil, idet han siger: Kommer hid til mig, alle, som lide Møje og ere besværede, jeg vil give eder Hvile!

Andet Kapitel.

For sin Kærligheds Skyld kommer Herren til os.

1. I Tillid til din Naade og Barmhertighed kommer jeg til dig, o Herre! Jeg kommer som en hng til sin Lage, som en hungrig og tørstig til Livets Kirke, som en fattig til Himlens Konge, som en Tjener til sin Herre, som en Stabning til sin Staber, som en træstelsløs til sin Trøstermand. Det er i sin Orden og laer sig let forklare. Men hvorledes forklarer jeg det, at du kommer til mig, kommer til en Synder, som du tender og ved, at der ikke bor noget godt i? Det funde jeg i al Evighed ikke forstaa, derfor du ikke selv havde sagt mig, at du gør det for din grundløse Kærligheds Skyld.

2. O naadigste Herre og Frelser, hvilken hellig Urefrægt, hvilken dyb Taknemmelighed, hvilken usforbrudt Pris tilkommer dig ikke for denne din Kærlighed! Hvad skal jeg tænke ved dette Naademaaletid, ved min Vandring til dig, Herre, som jeg ikke formaar at aere efter Fortjeneste, men hvom jeg dog længe efter at modtage i et hdmgyt Hjerte? hvad bedre og gavnligere kan jeg tænke paa, end at jeg af mit hele Hjerte skal hdmgye mig for dig og prise din uendelige Gødhed? Saa vil jeg da hdmgye mig for dig, Herre, og prise din Gødhed: Se, du er den hellige over alle hellige, og jeg er en uren Synder. Du højer dig ned til mig, og jeg er ikke værdig til at turde løfte mine Læbe og til dig. Du giver mig, Svovets Barn, himmelst Høde, du giver mig dig selv, det levende Brød, som er sletet ned fra Himlen og giver Verden Liv (Joh. 6, 51).

3. Forunderligt er det, men dog troværdigt, om det end overfarter al menneskelig Forstand, at du, min Herre og Gud, fandt Gud og fandt Menneske, er virtelig til Stede i Brødet og Vinens ringe Skitelse og nydes af de modtagende; forunderligt, men dog troværdigt, at du, som er Herre over alle Ting og ikke trængter til noget, vil age Bolig i os. O Herre, hjælp mig at bevare min Sjæl og mit Legeme saa rent, som det er muligt i denne urene Verden, at jeg i Tillid til din Barmhertighed glad kan nærme mig til dit Bord og til min evige Frelse delagtiggøres i det Naademaaletid, som du har indstillet til din Ere og hellige Huskomme!

Tredje Kapitel.

Længsel efter Herrens Bord.

1. Se, jeg kommer til dig, Herre, for at vedertvæges ved dit Naademaaletid, for at glædes ved det hellige Maaletid, som du i din Kærlighed har beredt for min arme Sjæl. Jeg ved, at jeg i dig finder alt, hvad jeg attraar og længes efter. Du er min Frelse og min Forsønning, mit Haab og min Styrke, mit Smykke og min Ere. O glad i Dag din Tjener, Herre; efter dig længes min Sjæl; i Ydmøgthed ønsker jeg at modtage dig i mit Hjertes Hytte, for at jeg, som Zofans, kan blive velsignet af dig og talt iblandt Abrahams Børn. Min Sjæl længes efter dit Legeme, mit Hjerte attraar inderlig at forenes med dig.

2. Giv mig dig, saa har jeg not; men uden dig har jeg intet og er jeg intet andet end Fortabelsens Barn; derfor du ikke besøger mig, kan jeg ikke leve; derfor du ikke giver mig himmelst Høde, saa forsmægter min Sjæl paa Verden. Saa talde du jo forud, barmhjertige Frelser, da du prædike og helbrede de af Strøbelighed blandede Folk: „Lade dem fare fastende vil jeg ikke, paa det de ikke skulle forsmægte paa Vejen“ (Mat. 15, 32). Lad da heller ikke mig gaa fastende hjem, men vedertvæg min Sjæl; lad mig ved at æde dit Nød og drikke dit Blod styrke det nye Menneske, som i Daaben søbles inden i mig, at jeg kan vedblive at være, hvad du da gjorde mig til, Arving af det evige Liv. Saaere nødvendigt er denne Styrkelse for mig, som saa ofte snubler og falder, saa snart bliver traet og mat, saa let bliver luntet og tolv.

3. Thi Mennesket er fra sin Ungdom af tilbøjeligt til det ondt, og naar det ikke styrkes og holdes opreist ved din Kraft, Herre, saa falder det flest dybere. Derfor vi, der bruge dine Naademaaletid, alligevel ofte falde, hvorledes vilde det da gaa os, om vi ikke brugte dem, slet ikke modtog den Læge og styrkende Kraft, som dert stæntes os, aldrig delagtiggøres i den Velsignelse, som er forjættet hver værdig Gæst ved dit hellige Bord! Visseilig, det er den største Trøst for den troende Sjæl, saa længe den er indhyllet i dette Dødens Legeme og vander i dette fremmede Land, at den atter og atter kan forny sin hellige Huskomme og styrkes med dit Legemes og Blods Sakramente.

4. O, hvor underfuld er dog den Naade, at du, vor Herre og Gud, du alle Manders Staber og Opholder, vil værdige en fattig Sjæl at tage Bolig i den! Thi hvad er det for en Herre, den modtager, hvad er det for en Gæst, den giver Herberg, hvad er det for en Ven, den fører ind, hvad er det for en Husfælle, den optager, hvad er det for en Brudgom, den fædner? Det er den, for hvis Naavn Himmel og Jord med al deres Ryd og Dejligheid maa tie, efterdi al deres Stønhed og Herlighed kun er en Afglans af dig, Herre, hvis Naavn er over alle Navne, og i hvis Visdom ingen bundter!

Fjerde Kapitel.

Om den Velsignelse, som bliver os til Del i Nadveren.

1. Herre, min Gud, som din Tjener i Nøde med din Naade, at jeg værdig kan gaa op til dit hellige Alter. Fri mig fra den Dørlighed, væk mig af den Svavn, som saa meget bebrøder mig. Besøg mig med din frelsende Naade og lad mig søle det Kærlighedsmaal, der ligger skjult i dette Sakramente, som i en udbymmelig Kirke. Oplad mit Øje, at jeg kan se dig, styrk min Sjæl, at jeg med fast og urokkelig Tillid tror paa den Gudsdyrelsheds Hemmelighed, som er i dette Naademaaletid. Det er dit Vært, ikke noget Menneskes; din Indbydelse, ikke noget Menneskes Opfindelse. Men da Hemmeligheden dert er saa stor, at den overgaar baade Menneskers og Engles Forstand, hvorledes skal du jeg, uærdige Synder, som er Svog og Afte, mene at kunne udforske og fatte den?

2. Herre, lad mig komme i Hjertets Enfoldighed, komme med fast og frimodig Tro paa, at du er i Sandhed til Stede i Sakramentet baade som Gud og Menneske.

Det er jo efter din egen Befaling, naar jeg kommer saaledes. Du vil jo, at jeg skal modtage dig i Kærlighed og forene mig med dig. Derfor tør jeg vel anraabe dig om at give mig Naade dertil. Jeg ved, at du har indsat det helligste Sakramente til Sjæles Frelse og til at være den mægtigste Lægeboom for aandelige Brøst; jeg ved, at ved det helbrede Syndesaarene, læmmes Lidenslasterne, overvindes Tristesse; jeg ved, at Naaden bered udgydes rigeligere, at Kraften til det gode forges, Troen styrkes, Haabet vover og Kærligheden opflammes.

3. Stor Naade har du skænket og skænker du endnu alle dem, som troende nærme sig dit Bord. Bedrøvede Sjæle gennemtrømmer du med din Trøst og hæver dem fra Dybet af deres egen Afmagt til Haab om at bestyttes af din Almagt, ja opløser og vedertvæger dem saaledes at de, som kom fulde af Angst og tomme paa Kærlighed, gaa bort igen glade og frimodige og opfyldte af hellig Varme. Saa visseilig handler du med dine udvalgte, for at de skalde erkende, hvor fattige de selv ere, og hvor rig du er paa Gødhed og Naade. Og hvorledes skalde det ogsaa kunde være anderledes? Hvorledes skalde et Menneske hdmgy kunne nærme sig til Trøstens Kirke, uden at finde nogen Vedertvægelse? eller hvorledes skalde han kunde staa ved en gnistrende Jyd, og slet ikke mærke nogen Varme? Du, Herre, er Trøstens evigtglende Kirke, den hellige Jyd, som altid flammer.

4. Forundt det mig end ikke at øse af Kirken Dyb og drille saa meget, at min Tørst ganske stilles, saa vil jeg dog med Taknemmelighed sætte min Mund til Randen af Kirken og læste mig med nogle Draaber, at jeg ikke ganske skal forsmægte. Og kan jeg end ikke tænke paa at blive saa gennemtrængt af Kærlighedsens Jyd, som Serafim og Kerubin, saa vil jeg dog inderlig glæde mig ved at opvarmes med nogle Funker af de guddommelige Flamme. Naar jeg kun dette lidet, saa vil du, gammlide Frelser, nok bestandig give mig mere, efterdi du saa kærlig har indbudt ogsaa mig, da du sagde: Kommer hid til mig, alle, som lide Møje og ere besværede; jeg vil give eder Hvile!

Femte Kapitel.

Prøv dig selv, før du gaar til Herrens Bord.

1. Fremfor alt maa du gaa til Herrens Bord med levende Tro, dyb Ydmøgthed og hellig Urefrægt. Til den Ende skal du prøve dig selv (1 Kor. 11, 28), ransage dig i din Samvittighed; og naar du da opdager, hvor meget ondt der bor inden i dig, da skal du bede Herren ved sin Helligaand vække Sorg over dine Synder i din Sjæl, dyb Smerte over dine mange Overtrædelser, og af et oprigtigt Hjerte bekende for Gud al den Nød og Glendighed, hvori Synden har bragt dig.

2. Bekende skal du, med Smerte skal du bekende, at du endnu er saa sødelig og verdslig, saa lidt Herre over dine Lidenslaster, saa sunlig af ond Lyst, saa egenfærlig og tilbøjelig til at give Agt paa, hvad der smigrer din Forsængelighed; saa snart til Vrede, men langsom til at tilgive; saa begærlig efter at have meget, men karrig til at give; saa hengiven til Glæder og Adspredelser, men uvillig til at hysle med alvorlige Tanker om Synd og Død og Evighed; saa hurtig til at søge Hvile, men saa langsom til Arbejde; saa opmærksom, naar der fortalles Nyheder, men let forstyrret og adspredt, naar der tales til dig om Nærfærdighed og Afholdenhed og den tilkommende Dom (Ap. G. 24, 25); saa haard i din Dom over andre, men mild og overbærende, naar det gælder om at bedømme dig selv; saa trofug i Næbgang, men forsagt i Mødgang; saa rig paa gode Forsætter, men fattig paa at udføre dem.

3. Naar du med sand Anger og Vedertvægelse har bekendt disse og andre Synder og Overtrædelser, Strøbeligheder og Mangler, da overgib dig ganske til Herrens Naade og tråd frimodig frem til hans Alter for at delagtiggøres i hans Legeme og Blod til Syndernes Forladelse. Thi til det Menneske, som kommer saaledes, lyder Herrens Forsikring: „Saa fandt jeg lever, har jeg ikke Behag i Synderens Død, men dert, at han ombender sig fra sin Vej, saa han maa leve; ingen af hans Synder skal tomme ham i Hu!“ (Ezet. 33, 11, 16).

(Sluttes.)

Gode Bøger, som anbefales:

Miriam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kredse. 126 Sider, i Omflag, 25 Cents, indbunden 50 Cents.

Marthren i St. Andrews. Et Billede fra den Kæmpe Kirke. 98 Sider, i Omflag 20 Cents, indbunden 40 Cents.

Marthrene i den lutherste Kirke. Overfart fra Lyll. 224 smaa Sider, indbunden i Spjittingsbind 40 Cents.

Ben Gur. En snerlandt Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Øgger. Af Lewis Wallace paa Dansk ved Bih. Røller. Pris, godt indbunden, 81.25.

Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Været i Orienten, søngende og interessant. Paa Dansk ved H. P. Madson. 174 Sider, i Omflag, 40 Cents.

Herren er mit Skjold. En Fortælling, som skildrer den kristelige Liv i Rusland. 160 S., i Omf. 35c, indb. 50c.

Alle Bøger sendes portofrit. Betalningen bedes indsende sammen med Bestillingen. Primærfor modtages som Betaling.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.